

ΒΑΣΙΛΗΣ Θ. ΚΑΛΔΙΡΗΣ

Η ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΛΑΥΡΑ

Απρόβλεπτη η ψυχή του ανθρώπου, η οποία νιώθει ελεύθερη μόνο όταν απεγκλωβίζεται απ' την ψευδαίσθηση τελειότητας της ετέρας ψυχής, γνωρίζοντας πλέον την αλήθεια. Την αλήθεια που δεν φανερώνεται μέσω της εξομολόγησης, αλλά από την κάθαρση που υπεισέρχεται νομοτελειακά.

ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΕΝΟΒΑ

Η αμαξοστοιχία για την Γένοβα έχει βάλει μπρος τις μπχανές. Έντονος μαύρος καπνός διαχέεται απ' το φουγάρο της ατμομπχανής και ένας χαρακτηριστικός θόρυβος ακούγεται που σε προετοιμάζει ότι το τρένο είναι έτοιμο να ξεκινήσει. Ο άξονας που ενώνει τις σιδερένιες ρόδες αργά επιταχύνει ρυθμό πάνω στις ράγες.

Στην ανάλαφρη πρωινή ομίχλη του σταθμού οι δείκτες του ρολογιού δείχνουν εφτά και δεκαπέντε. Ανάμεσα στους επιβάτες και τρεις άνδρες που γνωρίζονται πολύ καλά μεταξύ τους, αλλά κινούνται σε διαφορετικά βαγόνια, για να μην προδοθούν απ' το βαρύ παρελθόν τους που τους ακολουθεί ωσάν σκιά. Η διατεταγμένη αποστολή που έχουν είναι να αφαιρέσουν την ζωή του διεφθαρμένου δημάρχου της Γένοβα Δον Κιρινέζι. Ο πιο νέος εκ των τριών είναι πλικίας περίπου είκοσι ετών, όμορφος, ευγενής, καλοντυμένος. Αφού εναποθέτει τις αποσκευές του, βγάζει απ' την δερμάτινη τσάντα του ένα βιβλίο. Διαβάζει, παραπρώντας ταυτόχρονα και τα τοπία που μένουν πίσω απ' το παράθυρο του κινούμενου τρένου. Η προσοχή του διακόπτεται, όταν η καλοντυμένη πλικιωμένη κυρία που κάθεται δίπλα του τού προσφέρει ένα μπισκότο.

«Σας ευχαριστώ πολύ, θα πάρω ένα».

«Παρακαλώ, παιδί μου! Μου αρέσουν οι άνθρωποι που διαβάζουν βιβλία, είναι ευγενικές ψυχές».

«Τι σύμπτωση! Και το συγκεκριμένο βιβλίο που διαβάζω περιγράφει μια ευγενική ψυχή».

«Πολύ ενδιαφέρον! Θέλεις να μου πεις λίγο την περίληψη;»

«Βεβαίως! Μιλά για μια μπτέρα βαριά άρρωστη που παραμένει στην ζωή, μόνο και μόνο για να πάρει μαζί της το κακό που έχει σπείρει στην οικογένειά της ο Διάβολος, προστατεύοντας την ψυχή της κόρης της, που δεν μπορεί να αντιληφθεί αυτή την κατάνυξη γιατί δεν πιστεύει σε τίποτα. Μόλις το καταφέρνει, η ψυχή της μπτέρας οδηγείται με συνοδεία αγγέλων στους ουρανούς».

«Πω-πω, ανατρίχιασα! Συγκλονιστικό! Πώς σε λένε, παιδί μου;»

«Τζιοβάνι, το δικό σας όνομα;»

«Κάρλα Κιρινέζι».

«Κάτι μου θυμίζει το όνομά σας».

«Ναι, πολύ πιθανόν! Είμαι η μπτέρα του δήμαρχου της Γένοβα του Δον Κιρινέζι».

ΕΛΛΑΣ, ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

Ελλάς, 17 Οκτώβρη 1919. Ένα κράτος διαλυμένο και αποκαμιωμένο από κάθε λογίς σφετεριστές, ανθρώπους ανήθικους, καμουφλαρισμένους πίσω απ' τον μανδύα της εξουσίας, αδίσταχτους –ακόμα και να συνεργαστούν με τον εχθρό είναι ικανοί– προκειμένου να επιτύχουν το προσωπικό τους όφελος.

Ανάμεσά τους υπάρχουν και κάποιοι εναπομείναντες γνήσιοι απόγονοι των προγόνων τους, Έλληνες με υψηλό ψυχικό σθένος, λάτρεις της φιλοσοφίας, των επιστημών, των τεχνών αλλά και του έρωτα, που δεν διστάζουν ούτε στιγμή να δώσουν τα φώτα τους στους πιο νέους και οι ίδιοι να έρθουν αντιμέτωποι με τα κατάλοιπα της εκάστοτε φυλής που βεβήλωσε την ιδέα και την κουλτούρα του φωτεινού αυτού λαού.

Ανάμεσα στον ελεύθερο πλέον Μοριά, βρίσκεται ένα χωριό σε υψόμετρο 1.600 μέτρων, σε απόκρημνες βουνοκορφές με πλούσια βλάστηση σε έλατα αλλά και πλατάνια λόγω των πολλών πηγών νερού που έχει η περιοχή. Το όνομά του είναι Σούβαρδο – αλλά και Νεραϊδοχώρι εξαιτίας των πολλών όμορφων γυναικών που έχει η περιοχή και μοιάζουν με νεράιδες. Λόγω της

στρατηγικής του θέσης οι Τούρκοι κατακτητές δεν μπόρεσαν να το αγγίξουν, με αποτέλεσμα αυτό το χωριό να συγκεντρώσει πολλά ανήσυχα πνεύματα από την εποχή της Τουρκοκρατίας και μετά. Ανθρώπους με κουλτούρα, μορφωμένους, απλούς οικογενειάρχες που δύσκολα τα καταφέρνουν να επιβιώσουν λόγω των διάφορων κρίσεων, αλλά και βίαιους, που έχουν το χωριό ως άντρο για τις παράνομες δραστηριότητές τους, περιοχή άβατη που ο βαρύς χειμώνας κάνει την προσέγγιση στον τόπο εξαιρετικά δύσκολην.

Πέτρινα σπίτια κρυμμένα μέσα στους βράχους σαν αετοφωλιές, κεφαλόβρυσα σε διάφορα σημεία και γάργαρα νερά παντού. Στο βάθος του χωριού ένα βραχώδες σπίλαιο που στέκει ως ορμητήριο γνώσης και οι πνευματικά ανήσυχοι κάτοικοι της περιοχής επιλύουν τις υπαρξιακές αγωνίες τους γύρω απ' το φως της φωτιάς.

Οι μόνιμοι κάτοικοι δεν ξεπερνούν τους 700, αλλά καθένας έχει και μια συγκλονιστική ιστορία να πει... Οι παλαιότεροι επιρρεασμένοι απ' τις μάχες του παρελθόντος, οι νεότεροι για κάποιον μεγάλο έρωτα που εκδηλώθηκε ή που δεν εκδηλώθηκε, αλλά άφοσε τα σημάδια του βαθιά ριζωμένα στην ψυχή του ομιλητή. Η ζωή είναι δύσκολην λόγω του μεγάλου χειμώνα και οι καλλιέργειες δεν είναι εφικτό να ευδοκιμήσουν και οι κάτοικοι ως επί το πλείστον είναι κτηνοτρόφοι. Όταν μπαίνει το φθινόπωρο, πηγαίνουν τα ζώα τους στον κάμπο και την άνοιξη τα φέρνουν πίσω στα βοσκοτόπια της περιοχής.

Η επιβίωση είναι αρκετά δύσκολη. Κάποιοι έχουν οικονομική άνεση, οι περισσότεροι όμως αντιμετωπίζουν προβλήματα επιβίωσης. Αποτέλεσμα αυτού είναι να

ανθούν σπν περιοχή οι ζωοκλοπές που τείνουν πια να γίνουν έθιμο. Είναι ένα είδος διασκέδασης των φατριών· η μία οικογένεια κλέβει ζώα απ' την άλλην και όταν η κλοπή πετυχαίνει, υπάρχει άφθονο γλέντι –κάτι σαν πανηγύρι. Μαζεύονται στις αυλές, σουβλίζουν τα σφακτά, παίζουν κλαρίνο και χορεύουν, διασκεδάζουν και προς σπιγμήν ξεχνούν τις ανησυχίες της επόμενης μέρας.

Σε αυτό το γραφικό χωριό ζούσε και η οικογένεια του Κωνσταντί, μια φτωχή οικογένεια που δύσκολα τα έβγαζε πέρα. Ο πατέρας ο γερο-Κωνσταντίς είχε φυματίωση και η γυναίκα του η Καλλιόπη δούλευε σκληρά για να μπορέσει να φέρει τα αναγκαία σπν πολυμελή οικογένειά της και στον άρρωστο άνδρα της. Η μεγάλη κόρη της είχε παντρευτεί έναν πλικιωμένο κύριο, άνθρωπο φιλάργυρο, που ουσιαστικά την είχε για υπηρέτρια και καλύπτοντάς της τα αναγκαία, την είχε παραπλανήσει σχετικά με την άνετη ζωή που μπορεί να της προσφέρει και αυτή προκειμένου να ξεφύγει απ' την φτώχια τον ακολούθησε σπν κατοικία του έξω απ' την Πάτρα. Ο Γιωργάκης ήταν ο μικρός χαδιάρης γιος, εφτά ετών, που είχε συντροφιά την αδελφούλα του την Δήμητρα, την μικρή κορούλα της οικογένειας. Το πιο καλό και προκομιένο παιδί ήταν ο Γιάννος, που κόντευε στα δεκαεννέα έπι, και συμμεριζόμενος την δύσκολη οικογενειακή κατάσταση, προσπαθούσε να συνεισφέρει δουλεύοντας σκληρά σε έναν χονδρέμπορο της περιοχής, ήλιο με ήλιο, για ελάχιστες δραχμές που δεν έφταναν ούτε για τα φάρμακα του ασθενή πατέρα του. Από μικρός στις δουλειές, ήταν γνώστης πολλών δραστηριοτήτων, αλλά τα έσοδα πενιχρά, ίσα για λίγες βασικές ανάγκες.

O TRAYMATIΣMOΣ

Μαύρη μέρα ξημέρωσε. Η μπτέρα του Γιάννου π Καλλιόπη, ενώ ήταν στην δουλειά της για το μεροκάματο και όργωνε με το ζώο το χωράφι, το υνί απαγκιστρώθηκε και καρφώθηκε στο πόδι της προκαλώντας της σοβαρό τραύμα. Οι γείτονες έτρεξαν γρήγορα και την μετέφεραν στο σπίτι της τραυματισμένη. Τα δύο μικρά παιδάκια έκλαιγαν και ακούστηκαν σε όλο το χωριό, ενώ η μεγάλη κόρη ήταν μακριά. Ο Γιάννος, μόλις το έμαθε, φωτιά πήραν τα πέταλα του αλόγου να πάει στο σπίτι -καθώς δούλευε σε ένα γειτονικό χωριό- παραλίγο να σκάσει το άλογο από το τρέξιμο. Μόλις έφτανε στο σπίτι, η μάνα του υπέφερε απ' τους αφόρητους πόνους, μέχρι που παραμιλούσε, είχαν δέσει το πόδι της με αυτοσχέδιες γάζες, για να αποφευχθεί η ακατάσχετη αιμορραγία.

Πρέπει να την δει άμεσα γιατρός ή να μεταφερθεί επειγόντως σε νοσοκομείο. Ο πατέρας, βλέποντας την γυναίκα του που όλο αυτό τον καιρό ήταν το στήριγμά του να καταρρέει τώρα κατ' αυτόν τον τρόπο, παθαίνει σύνδρομο επιληψίας και λιποθυμά, δεχόμενος τις πρώτες βοήθειες απ' τους παρευρισκόμενους συγγενείς και φίλους που προσπαθούν να συμπαρασταθούν.

Όσο περνά ο χρόνος, είναι σε βάρος της υγείας της Καλλιόπης. Η αιμορραγία εμποδίζει την μεταφορά της στο ιατρείο που βρίσκεται στα Καλάβρυτα και για τον λόγο αυτόν ο Γιάννος παίρνει πρωτοβουλία και δανείζεται το άλογο του αφεντικού του για να πάει να φέρει τον πιο κοντινό γιατρό που έμενε στην Ζαχλωρού. Αποχαιρετά την μάνα του και της λέει ότι σύντομα θα είναι κοντά της με τον γιατρό. Άλλα δεν είναι μόνο η μάνα του που θέλει γιατρό, χρειάζεται επειγόντως και ο πατέρας του που έχει χάσει τις αισθήσεις του. Χωρίς να χάνει χρόνο, καβαλικεύει το άλογο και κατευθύνεται –σούρουπο πλέον– προς την Ζαχλωρού, καλπάζοντας γρήγορα κάτω απ' το φως της ασέληνου, ένα παιδί που ξεπερνά τους φόβους του μπροστού στο ιερό καθήκον που αφορά την σωτηρία των γονιών του.

Περίπου στις δώδεκα τα μεσάνυχτα περνάει την γέφυρα της Ζαχλωρούς, από κάτω βουίζει ο οργισμένος Βουραϊκός ποταμός, που σχεδόν έχει υπερχειλίσει, και από πάνω περνά την ημέρα ο γνωστός μουτζούρης, η ατμομηχανή που ενώνει το βουνό με την θάλασσα, διασκίζοντας ποταμούς αγριωπούς, σπίλαια και φαράγγια. Λίγα μέτρα πιο κάτω απ' το γεφύρι, μες στην καρδιά της νύχτας, ξεπετάγονται μπροστά του τέσσερεις πέντε έφιπποι άνδρες, ρίχνουν μια τουφεκιά στον αέρα και τον σταματούν. Ήταν οι ληστές του Καπετάν Λίτσα, που είχε το άντρο του στην Γκούρα και πολλούς ένοπλους ανθρώπους να επιβλέπουν γενικότερα όλη την περιοχή.

Βλέποντας ένα παιδί να καλπάζει έντρομο μες στην νύχτα των ρωτάνε τι είναι αυτό που τον κάνει να ξεπεράσει τους φόβους του και να κατευθύνεται μανιωδώς

προς την Ζαχλωρού. Ο Γιάννος με τρεμάμενη φωνή τους εξιστορεί τι του συμβαίνει. Σκληροί άνθρωποι οι ληστές, αλλά είχαν και αυτοί μανάδες... Με εντολή του Ζήση, πρωτοπαλλήκαρο του αρχιληπότι Λίτσα, τον συνοδεύουν μέχρι το σπίτι του γιατρού –τον είχαν χρειασθεί και αυτοί στο παρελθόν να τους βοηθήσει με τους τραυματισμούς που είχαν απ' τις συμπλοκές με τους χωροφυλάκους, ήξεραν καλά το σπίτι.

Μετά από λίγη ώρα, φτάνουν συνοδεία με τον Γιάννο στο σπίτι του γιατρού και χτυπούν την ξύλινη πόρτα. Ο ήχος αντίκρυσε στην σιωπή της νύχτας. Λίγα λεπτά μετά ανοίγει ο γιατρός, έντρομος στην όψη των άγριων ληστών και έτοιμος να κάνει οτιδήποτε του ζητίσουν, και μαθαίνει με λεπτομέρεια τα γεγονότα. Τον βοηθούν να σελώσει το άλογο και ξεκινούν όλοι παρέα μέχρι το γεφύρι. Εκεί οι ληστές σταματούν δείχνοντας τον δρόμο στον Γιάννο και στον γιατρό, προκειμένου να συνεχίσουν για τον προορισμό τους. Στον δρόμο, αφού οι ληστές είχαν μείνει πίσω, ο γιατρός που ήταν άνθρωπος πολύ σφιχτός με τα λεφτά, αδημονούσε για την πληρωμή του και ζητούσε μια χρυσή λίρα απ' το φτωχό παιδί.

«Γιατρέ μου, πάμε να κάνεις καλά την μάνα μου και τους παράδεις θα βρω και θα στους δώσω με την πρώτη ευκαιρία».

Λίγο έξω απ' το χωριό του Γιάννου απ' τον πολύ καλπασμό έσκασε σωριάζοντάς τον καταγής. Η μία συμφορά κοντά στην άλλη. Τί να σκεφτεί πρώτα αυτό το έρμο παιδί; Την μάνα του; Τον πατέρα του; Τον γιατρό που ζητάει παράδεις; Το δανεικό άλογο του σκληρού αφεντικού; Δραματικές στιγμές βιώνει αλλά διατηρεί την

Ψυχραιμία του. Εγκαταλείπει το νεκρό άλογο και ανεβαίνει στο άλογο του γιατρού.

Μετά από λίγη ώρα φτάνουν στο χωριό και κοντέύουν πια χαράμια όταν βρίσκονται έξω απ' το σπίτι, ενώ από μέσα ακούγονται φωνές και μοιρολόγια. Αγωνία πολλή και το δράμα κορυφώνεται, όταν η θεία του τού ανακοινώνει ότι ο πατέρας του ο γερο-Κωνσταντίνης πέθανε, η καρδιά του δεν άντεξε και τον πρόδωσε. Σε λίγες στιγμές το ένα κακό διαδέχεται το άλλο. Πού να σταθεί; Στην μάνα του που είναι βαριά άρρωστη, στον πατέρα του να τον ετοιμάσει για το τελευταίο του ταξίδι ή στα δύο μικρά του αδέλφια που έχουν πλαντάξει στο κλάμα;

Το μυαλό του πλέον δεν έχει τον έλεγχο και λειτουργεί ενοτικτωδώς. Πηγαίνουν γρήγορα μαζί με τον γιατρό στην μάνα, οι πόνοι του τραύματος είναι αβάσταχτοι κι οι πόνοι της ψυχής το ίδιο ανυπόφοροι μετά τον χαμό του άνδρα της. Ο γιατρός βγάζει απ' την δερμάτινη τσάντα του τα απαραίτητα σύνεργα, κοιμίζει για λίγο το καταπονημένο σώμα της Καλλιόπης και προσπαθεί να βάλει σε νάρθηκα το σπασμένο πόδι. Μέχρι το ξημέρωμα καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια να καλυτερεύσει την κατάστασή της και τα καταφέρνει. Όταν η Καλλιόπη συνέρχεται απ' την νάρκωση, έχει ξεχάσει τον πόνο απ' το πόδι της και θέλει να κλάψει κοντά στον άνδρα της. Ο γιατρός τοιγκούνης μεν, αλλά βλέποντας την κατάσταση όπου το κακό δεν έχει τελειωμό, λέει του Γιάννου, που προετοιμάζει την κηδεία, πως το χρέος του έχει εξοφληθεί, του δίνει τα συλλυπητήριά του και αποχωρεί. Κάποιες στιγμές επικρατεί σύνεση στους ανθρώπους και θυμούνται πως είναι άνθρωποι.

Είναι μεσημέρι πλέον όταν φτάνει στο σπίτι ο παπα-Γιώργης με τα εξαπτέρυγα, για να ξεβγάλει την κηδεία. Ξεσπάσματα λυγμών κατά την εξόδιο ακολουθία, που βρίσκει την Καλλιόπη ανήμπορη να συνοδεύσει τον άνδρα της στην τελευταία του κατοικία. Η καμπάνα της εκκλησίας χτυπά λυπτερά, οι αναστατωμένοι χωρικοί σπεύδουν να ξεπροβοδίσουν τον ταλαιπωρημένο Κωνσταντή. Η ακολουθία ολοκληρώνεται βρίσκοντας τον Γιάννο και τα αδελφάκια του απαρηγόρητα. Η μεγάλη αδελφή δεν πρόλαβε να το μάθει για να παραστεί έγκαιρα. Έξω απ' την πόρτα του νεκροταφείου περιμένει το αφεντικό του Γιάννου οργισμένο και, αντί να τον συλλυπηθεί, είναι εκτός εαυτού για το άλογο που έσκασε εξαιτίας του, στην προσπάθειά του να φέρει γρήγορα βοήθεια. Κάποιοι χωρικοί έσπευσαν να το καθηυτικάσουν, αλλά η οργή του ήταν πολύ μεγάλη.

Μετά και απ' αυτό το τραγικό συμβάν περίλυπος ο Γιάννος μαζί με τα αδελφάκια του πηγαίνουν σπίτι όπου βρίσκεται η μπτέρα τους ανήμπορη και καταβεβλημένη. Μια απέραντη σιωπή ακολουθεί την νύχτα, ο πόνος έχει γίνει θεριό που καραδοκεί παντού. Η επόμενη μέρα έρχεται αγριεμένη, η βροχή δεν έχει σταματημό, κατακλυσμός, βαριά σύννεφα, να φυσά και να βροντά ασταμάτητα με την θλίψη διάχυτη παντού. Ο Γιάννος σπάνιεται πρωί να πάει στη δουλειά, αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει την κατάσταση με το αφεντικό του και να του εξηγήσει ότι είναι διατεθειμένος να ξεπληρώσει την ζημιά που έκανε.

Με κρύα καρδιά κατευθύνεται στο χασάπικο στην άκρη του χωριού. Μόλις φτάνει στο μαγαζί και τον αντικρίζει

το αφεντικό του, οργισμένο ξεχύνεται κατά πάνω του και τον χτυπά ασταμάτητα, μέρος λαμβάνει και η γυναίκα του, χωρίς να δώσουν μια ευκαιρία στο νεαρό παιδί να πει αυτά που θέλει. Τον σέρνουν πίσω, σε ένα δωμάτιο που το χρησιμοποιούν ως σφαγείο, τον κρεμούν από ένα τσιγκέλι και με ένα βίντσι που χτυπούν τα ζώα στα χωράφια αρχίζουν να τον μαστιγώνουν με βία. Το αφεντικό του ο Μήτσος Μπράτος και η γυναίκα του η Μέλπω δεν είχαν παιδιά και το μόνο πράγμα που τους ενδιέφερε ήταν οι παράδεις. Όσον αφορά τους ανθρώπους, τους αντιμετώπιζαν σαν ζώα. Είχαν τόση αγριότητα, που δεν άκουγαν καν το μικρό παιδί που ζητούσε απεγνωσμένα βοήθεια και τα ουρλιαχτά του δεν είχαν σταματημό. Τον χτυπούν ανελέητα και με μια απότομη κίνηση η δερμάτινη ζώνη με την οποία τον έχουν κρεμάσει απ' το τσιγκέλι σπάει και ο Γιάννος πέφτει αιμόφυρτος στο έδαφος, ίσα που έχει ακόμα αισθήσεις. Δίπλα του είναι ένας κορμός από πλάτανο που τον χρησιμοποιούν οι χασάπηδες να κόβουν κρέατα και πάνω του έχει διάφορα μαχαίρια. Με μια αστραπαία κίνηση επιβίωσης, ενστικτωδώς, αρπάζει το μαχαίρι και, πριν προλάβει να αντιδράσει το παχύσαρκο αφεντικό, του κόβει τον λαιμό σωριάζοντάς τον καταγής. Η γυναίκα του η Μέλπω, αντικρίζοντας τον άνδρα της πεσμένο με αίματα, αντί να του δώσει τις πρώτες βοήθειες, αρπάζει μια μαχαίρα, αλλά, πριν προλάβει να την χρησιμοποιήσει στο μικρό παιδί, μια μαχαιριά της έρχεται αστραπαία απ' τον Γιάννο, που έκανε απεγνωσμένη προσπάθεια για να σωθεί, και το παχύσαρκο σώμα της σωριάζεται δίπλα στον σύζυγό της· μαζί στην ζωή, μαζί και στον θάνατο.

Αποκαμωμένος και με όσες δυνάμεις του έχουν απομίνει, φεύγει απ' τον τόπο του εγκλήματος. Είναι πλέον φονιάς, έχει σκοτώσει δύο ανθρώπους. Ποιος θα τον πίστευε ότι κινδύνευε η ζωή του και γι' αυτό το έκανε; Σε λίγο θα τον αναζητούν οι χωροφύλακες να τον συλλάβουν και να τον πάνε στο εκτελεστικό απόσπασμα. Κατακεραυνωμένος πάει στην μάνα του και με το πολύ μεγάλο ένστικτό της, πριν της πει οτιδήποτε, του λέει:

«Φύγε, Γιάννο, πήγαινε κρύψου».

«Μάνα, δεν έφταιγα, κακιά ώρα».

Την ασπάζεται στο μέτωπο, αποχαιρετά και τα δύο μικρά αδελφάκια του και χάνεται μες στην καταιγίδα.